

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1672/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца Љ.Ђ. из Б., Д.Ж. из Б., Д.Ј. из Б. – Б.В., З.Г. из Б. и С.Д. из Б., чији је заједнички пуномоћник В. М., адвокат из Б., против туженог Предузећа за телекомуникације Т.С. АД из Б., чији је пуномоћник А.П., адвокат из Б., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4135/13 од 05.02.2014. године, у седници већа одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4135/13 од 05.02.2014. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4135/13 од 05.02.2014. године, тако што се одбија жалба тужилаца као неоснована и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 1975/12 од 04.04.2013. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1975/12 од 04.04.2013. године, одбијен је тужбени захтев тужилаца да им тужени на име учешћа у добити туженог за 2011. годину исплати и то тужиљи Љ.Ђ. износ од 76.078,00 динара; тужиљи Д.Ж. износ од 84.236,00 динара; тужиљи Д.Ј. износ од 105.506,00 динара; тужиоцу З.Г. износ од 89.744,00 динара и тужиљи С. Д. износ од 73.430,00 динара, све са законском затезном каматом од 27.04.2012. године до исплате, као неоснован (став I изреке). Ставом II одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка.

Одлучујући о жалби тужилаца Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 4135/13 од 05.02.2014. године преиначио пресуду Првог основног суда у Београду П1 1975/12 од 04.04.2013. године у ставу првом изреке и обавезао туженог да на име учешћа у добити туженог за 2011. годину исплати, и то

тужиљи Љ.Ђ. износ од 76.078,00 динара; тужиљи Д.Ж. износ од 84.236,00 динара; тужиљи Д.Ј. износ од 105.506,00 динара; тужиоцу З.Г. износ од 89.744,00 динара и тужиљи С.Д. износ од 73.430,00 динара, све са законском затезном каматом на сваки износ почев од 27.04.2012. године до исплате (став I изреке). Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1975/12 од 04.04.2013. године, тако што је тужени обавезан да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 117.000,00 динара, док је захтев тужилаца за исплату износа од још 249.000,00 динара на име трошкова поступка одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су на ревизију писмено одговорили.

Решењем Р4 48/15 од 06.08.2015. године Апелациони суд у Београду предложио је Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду различиту судску праксу у истој правној ситуацији, изражену у приложеним пресудама Апелационог суда у Београду, Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају испуњени услови из члана 404. ЗПП, да се ревизија туженог сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе, па је донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 49/13 – УС и 74/13 - УС), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су били у радном односу код туженог на неодређено време до октобра 2011. године када им је радни однос престао на основу споразума о престанку радног односа уз исплату једнократне стимулативне накнаде, закључених по конкурсу Фонда за доделу финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из предузећа. Наведени споразуми закључени су са тужиоцима Љ.Ђ., Д.Ј. и З.Г. 11.10.2011. године, а са тужилама Д.Ж. и С.Д. 14.10.2011. године. Тужиоцима су исплаћени новчани износи по наведеним споразумима о престанку радног односа код туженог. Одлуком генералног директора туженог број 118668/1 од 23.04.2012. године која је донета на основу одлуке Скупштине акционара број 117294/5 од 20.04.2012. године предвиђено је право на исплату по основу учешћа у добити за

2011. годину и одређено да то право имају запослени који су у радном односу у предузећу на дан доношења одлуке, као и лица која су била запослена у предузећу у 2011. години, а којима је престао радни однос одласком у пензију до дана доношења ове одлуке, под условом да нису остварили право на једнократну исплату из Фонда финансијских средстава за стимулисање добровољног одласка из предузећа. Тужиоци су у току 2011. године били запослени код туженог с обзиром да им је радни однос престао 31.10.2011. године. Висина исплате по основу учешћа у добити међу странкама није била спорна, а утврђена је на основу извештаја туженог број 190480/1 од 28.06.2012. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев тужилаца, а другостепени суд је закључио да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужилаца па је применом члана 394. тачка 4. ЗПП пресуду првостепеног суда преиначио и тужбени захтев тужилаца усвојио. Налажење је другостепеног суда да тужиоци нису могли бити искључени из остваривања права на исплату по основу учешћа у добити за 2011. годину, у којој години су радили и остваривали зараду, само због остварног права на једнократну исплату за стимулисање добровољног одласка из предузећа, с обзиром да су тиме доведени у неравноправан положај у односу на остале запослене, супротно одредбама чланова 19. став 2. и 20. став 1. тачка 2. Закона о раду.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом туженог указује на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда.

Наиме, учешће запосленог у добити оствареној у пословној години, применом члана 14. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...), може се утврдити уговором о раду или одлуком послодавца у складу са законом и општим актом, што значи да је право запосленог на учешће у добити оствареној у пословној години, предвиђено као могућност, а не обавеза послодавца. Ово право утврђује послодавац уговором о раду или одлуком надлежног органа што је у конкретном случају и учињено. На основу овлашћења из члана 4. Колективног уговора туженог, Скупштина акционара туженог је на предлог управног одбора, а у складу са финансијским извештајем, утврдила политику добити за 2011. годину, на основу чега је генерални директор туженог, одлуком од 23.04.2012. године утврдио да право на исплату добити имају запослени који су у радном односу на дан доношења одлуке и запослени којима је престао радни однос по основу испуњења услова за одлазак у пензију, али под условом да нису остварили право на једнократну исплату из Фонда за стимулацију добровољног одласка из предузећа.

Колективним уговором туженог, у складу са чланом 14. Закона о раду, туженом је као послодавцу, признато право на утврђивање учешћа запослених у добити остварној у пословној години, па је генерални директор туженог, на основу одлуке Скупштине акционара, имао право на утврђивање круга лица – запослених који ће учествовати у остваривању добити предузећа. Искључивање права на учешће у добити за 2011. годину запосленима који су остварили право

на стимулативну накнаду приликом престанка радног односа, не представља дискриминацију тих запослених. Наиме, тужиоци и остали запослени код туженог, не налазе се у истој чињенично-правној ситуацији, с обзиром да једнократна стимулативна накнада није исплаћена и запосленима који су остали у радном односу код туженог, па се не може говорити о дискриминацији тужилаца у смислу члана 19. став 2. и 20. став 1. тачка 2. Закона о раду, већ би управо остали запослени били доведени у неравноправан положај када би тужиоцима била исплаћена и добит за 2011. годину и једнократна стимулативна накнада.

Имајући у виду да је одлука генералног директора туженог од 23.04.2012. године донета у поступку и на основу овлашћења предвиђених одредбама Колективног уговора и Закона о раду, те да приликом утврђивања круга запослених који имају право на добит, тужиоци нису дискриминисани у односу на остале запослене којима је то право признато, другостепена одлука којом је усвојен тужбени захтев тужилаца донета је погрешном применом материјалног права, па је стога применом члана 416. став 1. ЗПП пресуда Апелационог суда у Београду преиначена, тако што је жалба тужилаца одбијена као неоснована и пресуда Првог основног суда у Београду П1 1975/12 од 04.04.2013. године потврђена у ставу I изреке, као и у ставу II изреке јер тужиоци, с обзиром да нису успели у спору немају право на накнаду трошкова парничног поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**